

My darling McGeorge,

You said that things seemed clearer when they were written down. Well, herewith is a very boring letter in which I will try and put everything down so that you may read and re-read it in horror at your folly in getting involved with me. Deep breath.

To begin with I love you with a depth and passion that I have felt for no one else in this life and if it astonishes you it astonishes me as well. Not, I hasten to say, because you are not worth loving. Far from it. It's just that, first of all, I swore I would not get involved with another woman. Secondly, I have never had such a feeling before and it is almost frightening. Thirdly, I would never have thought it possible that another human being could occupy my waking (and sleeping) thoughts to the exclusion of almost everything else.

Fourthly, I never thought that — even if one was in love — one could get so completely besotted with another person, so that a minute away from them felt like a thousand years.

Fifthly, I never hoped, aspired, dreamed that one could find everything one wanted in a person. I was not such an idiot as to believe this was possible. Yet in you I have found everything I want: you are beautiful, gay, giving, gentle, idiotically and deliciously feminine, sexy, wonderfully intelligent and wonderfully silly as well. I want nothing else in this life than to be with you, to listen and watch you (your beautiful voice, your beauty), to argue with you, to laugh with you, to show you things and share things with you, to explore your magnificent mind, to explore your wonderful body, to help you, protect you, serve you, and bash you on the head when I think you are wrong... ..

But — having said all that — let us consider things in detail. Don't let this become public but... well, I have one or two faults. Minor ones, I hasten to say. For example, I am inclined to be overbearing. I do it for the best possible motives (all tyrants say that) but I do tend (without thinking) to tread people underfoot. ...

Right. Second blemish. ... .. what I am trying to say is that you must not feel offended if you are sometimes treated simply as my wife. Always remember that what you lose on the swings, you gain on the roundabouts. But I am an established 'creature' in the world, and so — on occasions — you will have to live in my shadow. Nothing gives me less pleasure than this but it is a fact of life to be faced.

Third (and very important and nasty) blemish: jealousy. I don't think you know what jealousy is (thank God) in the real sense of the word. I know you have felt jealousy over Lincoln's wife and child but this is what I call normal jealousy, and this — to my regret — is not what I've got. What I have got is a black monster ... It is really a Jekyll and Hyde situation... my Hyde is stronger than my good sense and defeats me, hard though I try. As I told you, I have always known that this lurks within me, but I couldn't control it, and my monster slumbered and nothing happened to awake it. Then I met you and I felt my monster stir and become half awake when you told me of Lincoln and others you have known, ... You will never know how terribly corrosive jealousy is; it is a physical pain as though you had swallowed acid or red hot coals. It is the most terrible of feelings. But you can't help it — at least I can't, and God knows I've tried. I don't want any ex-boyfriends sitting in church when I marry you. On our wedding day, I want nothing but happiness, for both you and me, and I know I won't be happy if there is a church full of your ex-conquests. ...

Drága McGeorge-om!

Azt mondtad, hogy a dolgok leírva érthetőbbek. Nos, íme egy nagyon unalmas levél, amelyben megpróbálok mindent leírni, hogy könnyelműséged feletti megdöbbenésedben elolvashasd és újraolvashasd, amiért ebbe belekeveredtél velem. Mély levegő.

Kezdjük azzal, hogy olyan mélységig és olyan szenvedéllyel szeretlek, amit egész életem során még senki iránt nem éreztem, és ha ez téged meglep, hát engem ugyanúgy bámolatba ejt. Nem azért, igyekszem leszögezni, mert nem érsz annyit, hogy szeressenek. Messze nem ezért. Csak annyi, először is, hogy megesküdtem, nem fogok egy másik nőbe belehabarodni. Másodszer pedig, soha nem éreztem még így, és ez már-már rémisztő. Harmadrészt soha nem gondoltam volna, hogy lehetséges, hogy egy másik emberi lény annyira lefoglalja éber gondolataim (és álmaim is), hogy minden más kirekesztődik.

Negyedszer, sosem gondoltam volna, hogy valaki – még ha szerelmes is- annyira elkábuljon valaki mástól, hogy egy perc távol tőle egy évezrednek tűnjön.

Ötödször, sohasem reméltem, vágytam arra, vagy álmodtam arról, hogy valaki mindent, amit akart, meg tudja találni egyetlen személyben. Nem voltam annyira ostoba, hogy higgyek ennek lehetőségében. És mégis, benned mindent meglettem, amit akartam: gyönyörű vagy, meleg, odaadó, gyengéd, idiótán és gyönyörűségesen nőies, szexi, egyszerre bámulatos an intelligens és bámulatosan együgyű. Semmi mást nem akarok az életben, mint veled lenni, hallgatni és nézni téged (a gyönyörű hangod és a szépséged), vitázni veled, együtt nevetni veled, megmutatni neked és megosztani veled dolgokat, felfedezni varázslatos elméd, felfedezni csodálatos tested, segíteni neked, megvédeni, szolgálni téged és megpaskolni a fejed, mikor szerintem tévedsz... ..

De – most, hogy mindezt elmondtam – vegyük a dolgot részleteiben. Ne hagyd, hogy ez nyilvánosságra kerüljön, de... Hát, van egy-két hibám. Csekélységek, sietek leszögezni. Például hajlamos vagyok basáskodni. A lehető legjobb szándékkal teszem (minden zsarnok ezt mondja), de valóban hajlamos vagyok lábbal tiporni az embereken.

Rendben. Második hiba. ... Amit mondani szeretnék, az, hogy nem szabad sértve érezned magad, ha néha egyszerűen csak a feleségemként kezelnek. Mindig tartsd észben, hogy amit vesztesz az ingadozásnál, kerülő úton úgyis visszanyered. De én egy tündöklő „teremtény” vagyok a világban, és így alkalmanként az árnyékomban kell majd élned. Semmi nem ad nekem kevesebb örömet, de ez egy olyan tény az életben, amellyel szembe kell nézni.

Harmadik (és nagyon fontos és undok) folt: féltékenység. Nem hiszem, hogy tudod, mi a féltékenység (hála Istennek) a szó valódi értelmében. Tudom, hogy éreztl féltékenységet Lincoln felesége és gyermeke miatt, ám én ezt normális féltékenységnek nevezem, és – nagy sajnálatomra – én nem ezt érzem. Ami nekem van, az egy fekete szörnyeteg... Egy valódi Jekyll és Hyde-szituáció... A Hyde erősebb, mint a józan eszem és legyőz, bár keményen próbálkozom. Ahogy mondtam, mindig is tudtam, ez bennem lappang, ám nem tudtam irányítani, és a szörnyem szunnyadt, semmi sem történt, ami felébreszthette volna. Aztán találkoztam veled, és éreztem a szörnyet megmoccanni és félig felébredni, mikor Lincolnról és másokról meséltél, akiket ismersz... Te sosem fogod tudni, milyen borzasztóan pusztító is a féltékenység, fizikai fájdalom, mintha savat vagy forrón izzó szenet nyeltél volna. Ez az érzések legrettenetesebbje. De nem tudod megállni – vagy legalábbis én nem, pedig Isten a tanúm, megpróbáltam. Nem akarok egy ex-barátot sem, hogy ott üljön a templomban, mikor összeházasodunk. Esküvőnk napján nem akarok mást, csak boldogságot, neked és nekem, mindkettőnknek, és tudom, nem lesz felhőtlen a boldogságom, ha a templom tele lesz ex-hódításaidal... ..